

Čís. 1180.

Ideální souběh podvodu a přímého předražování (§ 7 lich. zák.) byl by tu jen tehdy, kdyby byla cena přemrštěna i vzhledem k předstíranému většímu množství zboží.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1923, Kr I 225/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 12. ledna 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle čís. 4 Šu 11 a přestupkem dle Šu 7 (1) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Bezdůvodnou nelze označiti stížnost v příčině odsouzení pro souběžný trestný čin dle Šu 7 lichevního zákona. Nelze přehlédnouti, že obžalovaní, požadující cenu, jež byla shledána zřejmě přemrštěnou, předstírali při tom dvojnásobnou délku látky, ve kterémžto směru byli pro přestupek podvodu již potrestáni. Pro řešení otázky, zda požadovali obžalovaní cenu zřejmě přemrštěnou, využívající a to vědomě, mimořádných poměrů válkou vyvolaných, jak předpokládá § 7 lichevního zákona, bylo by rozhodným, zda i při předstírané délce látky byla by požadovaná cena zřejmě přemrštěnou, a zda obžalovaní počítali též s touto okolností, cenu uvedenou za 4 m látky požadující. Neboť, chtěli-li dosíci této objektivně zřejmě přehnané ceny jen způsobem podvodným, aniž padal při tom na váhu i válkou vyvolaný nedostatek předmětu potřeby jako okolnost spolurozhodná, jest vina jejich po stránce požadované vysoké ceny vyčerpána již odsouzením pro podvod. Okolnost ta zůstala však při výroku odsuzujícím ve směru Šu 7 lichevního zákona nepovšimnuta, důvody zjistily vědomé požadování ceny zřejmě přemrštěné jen vzhledem ke skutečné míře látky — alespoň nelze z nich opak jasně vyčísti — a jest výrok odsuzující na tomto podkladě právně pochybeným.

Čís. 1181.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Sedlářské hřebíčky, pokud slouží pouze ku ozdobě postrojů, nejsou předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1923, Kr I 367/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmoteční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Chrudimi ze dne 27. prosince 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle Šu 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís.